

Cuprins

Ileana Simziana	3
Greuceanu	24
Broasca țestoasă cea fermecată	35
Aleodor Împărat	43
Înșir-te mărgăritari	51
Prâslea cel voinic și merele de aur	61
Făt - Frumos cu părul de aur	75
Fata săracului cea isteată	89
Zâna munților	99
Zâna zânelor	105
Cele douăsprezece fete de împărat și palatul cel fermecat	113
Sarea în bucate	127
Ciobănașul cel isteț sau țurloaiele blendei	135
Pasărea măiastră	146
Țapul și șarpele.....	158
Fata moșului cea cuminte	161
Tinerete fără bătrânețe și viață fără de moarte	166
Porcul cel fermecat	176
Țugulea fiul unchiașului și al mătușei	190
Lupul cel năzdrăvan și Făt - Frumos	209
Balaurul cel cu șapte capete	218
Măzărel, Împărat	224
Cotoșman năzdrăvan	230

Sarea în bucate

A fost odată ca niciodată etc.

A fost odată un împărat. Acest împărat avea trei fete. Rămânând văduv, toată dragostea lui el și-o aruncase asupra fetelor. Ele mărindu-se și văzând sânguința ce puneau părintele lor ca să le crească pe ele, să le învețe și să le păzească de orice răutăți și bântuiești, se sileau și ele din toată puterea lor ca să-l facă să uite mâhnirea ce-l coprinsese pentru moartea mamei lor.

Într-una din zile, ce-i vine împăratului, că numai întreabă pe fata cea mai mare:

– Fata mea, cum mă iubești tu pe mine?

– Cum să te iubesc, tată? Iaca eu te iubesc ca mierea, răspunse ea, după ce se gândi că ce lucru poate fi mai dulce pe lume. Atâta o tăie capul pe dânsa, atâta și vorbi.

– Să-mi trăiești, fata mea; să-mi facă Dumnezeu parte de tine.

Și întrebând și pe fata cea mijlocie:

– Dar tu, cum mă iubești pe mine, fata mea?

– Ca zahărul, tată.

Atâta o tăie și pe dânsa capul și atâta răspunse.

– Să-ți dea Dumnezeu bine, fata mea. Să mă bucur de tine.

Pasămite, fetele acestea erau lingușitoare și știau să-și arate iubirea către părintele lor mai mult decât o aveau.

Împăratul se bucură cât un lucru mare când auzi de la fetele lui cele mai mari cât îl iubesc. El socoti că altfel de iubire nu poate să fie decât cea dulce ca mierea și ca zahărul.

Și uitându-se și la fata cea mai mică, ce sta mai deoparte și cu sfială, o întreabă și pe dânsa:

– Cum mă iubești tu, fata mea?

– Ca sarea în bucate, tată! răspunse și ea cu fața senină, zâmbind cu dragoste firească și lăsându-și ochii în jos, de

Țugulea, fiul unchiașului și al mătușei

A fost odată ca niciodată etc.

A fost odată un moș și o babă. Ei erau săraci, de n-aveau după ce bea apa. Când mălai aveau, n-aveau sare; când aveau sare și mălai, n-aveau legumă. Trăiau și ei de azi pe mâine. Ei aveau trei copii, trențăroși și nespălați, ca vai de ei. Cel mai mic se vedea a fi mai isteț decât cei doi mai mari, dară era olog de amândouă picioarele. El se numea Țugulea.

Ei se învecinau cu Zmeoaica pământului. Această zmeoaică era așa de rea, încât nimeni din vecinii ei n-avea pace de dânsa. Ea le călca moșiile și le făcea fel de fel de neajunsuri.

La nașterea lui Țugulea, când au venit ursitoarele, s-a întâmplat să fie p-acolo și Zmeoaica pământului. Ea auzise cum îl ursise și, de pizmă, mai în urmă, îi luă vinele și d-aia era el olog.

Din această pricină, și fiind și săraci, unchiașul cu mătușa și copiii lor ajunseră de râsul tuturor megiașilor din sat. De bietul Țugulea însă râdea și chiar frații lui.

După ce se mai măriră copiii, Țugulea zise într-o zi mă-sii, față cu frații săi:

– Mamă, am auzit că dumneata ai un frate bogat, care locuiește în alt sat. De ce nu te duci la dânsul să ceri o mârtoagă de iapă, pe care să ieșim și noi la vânat, că mi s-a urât clocind acasă pe vatră?

– Ia nu mai trâncăni și tu de acolo, Țugulea ologu, îi ziseră frații râzând, mai bine mama noastră să se ducă la unchiul să ceară pentru noi doi cai, căci noi suntem vrednici a încăleca și descăleca.

Țugulea înghiți rușinea, plecă capul în jos și tăcu.

Muma, tot mumă. Se duse la frate-său și ceru doi cai pentru frații cei mari și o iapă pentru Țugulea.

Frate-său îi dete bucuros, mai cu seamă de milă pentru

Cotoșman năzdrăvan

A fost odată ca niciodată etc.

A fost odată o pereche de oameni. Ei n-aveau copii. Într-o zi, fiind cu voie bună, zise bărbatul către femeie:

– Soro, de la mila lui Dumnezeu noi n-avem copii. Să mergem pe câmp și ce vom găsi, aceea să ne fie copil.

– Bine zici dumneata, frate. Așa să facem, dacă astfel ai găsit dumneata cu cale.

Vedeți că ei trăiau bine și nevasta nu ieșea din cuvântul bărbatului, nici cât negru sub unghie.

Făcură o azimă, luară și nițică legumă, le puseră la traistă și plecară. Aide-aide, mergând, povesteau și râdeau și cu ochii în toate părțile căutau.

Când, iată că deteră peste un pisei jigărit și urduros; îl luară și îl aduseră acasă. Îl îngrijiră și îl crescură ca pe copilul lor. De ce trecea, d-aia se făcea mai frumos, până ce se făcu un cotoșman, numai de drag să privești la el.

Nu mai puteau de bucurie oamenii, căci aveau și ei pe ce pune ochii în casa lor, când se sculau dimineața.

Mai-nainte, casa li se părea pustie.

Cotoșmanul era un pisic cuminte. Șoareci nu se mai stăveau prin casa aceea. Când ședeau casnicii la lucru, iarna, în nopțile de-alea lungile și spuneau la snoave și ghicitori, cotoiul sta lângă dâșii și torcea. Când stăpâna casei făcea la ciorap, piseiul se juca cu ghemul. Dară nu-l încurca, ferească Dumnezeu. Cum făcea el, cum dregea, se juca așa de frumușel, încât ghemul nici nu se încurca. Câteodată îl lua în lăbuțele lui de dinainte, ținându-l ca un om, și se trântea cu el pe spate, altă dată îl făcea să se dea d-a rostea cu el pe spate, altă dată îl făcea să se dea d-a rostogolul, lovindu-l cu câte o labă și se repezea după dânsul, ca după șoareci.

Când stăpânul casei se juca cu dânsul, ferit-a Sfântul să-l

